

Beleşçi

– AliKemal · 19 Aralık 2016

Hasbelkader arkadaş olduğunuz, sohbet de ettiğiniz insanlar arasında öyle tipler vardır ki, onu tanımış olmaktan pişman olmamanız mümkün değildir. Kadınlar arasında da böyleleri var mıdır bilmiyorum ama, meyhane ya da kahvehane alışkanlığı olan erkekler bu tipleri kaçınılmaz olarak sık sık karşılaştıkları için iyi bilirler.

Beleşçilerden bahsediyorum. Hani şu içeceği çayı, kahveyi size ısmarlatan, bunu kar sayan, kendi cebinde ise akrep taşıyan yüzsüz insanlardan. Bunlar yüzsüzlüğü öyle ele almışlardır ki, aralarında gideceğiniz yere sizden önce gidip yolunuzu gözlemeye başlayan; hatta, "ne içersin?" diye soran garsona, "bekle hele, benim enayi neredeyse gelir!" diyenleri bile olur. En sık rastlanılanları ise, şehirdeki mekanları dolaşip tanıdık birini bulduka, "bu aralar işlerim kesat, masanda misafirin olabilir miyim?" diye yavaşlardır. Bunları genelde, "valla benim işler de kesat, az sonra ben de kalkacağım zaten," diyerek geri çevirebilirsiniz; boyunlarını kırıp başka bir mekanda başka bir tanıdık bulmaya giderler. Bir de sırf ona yakalanmamak için sık sık mekan değıştiren siz olduğunuz halde illaki yakalandığınız, yakalandığınızda da hiçbir mazeret üretmeden masanızda ağırladığınız tipler vardır ki, benim için Gani Bey onlardan biriydi. Çok beleşçi tanımışımdır ama inan olsun ki hiç birisi bunun eline su dökemez.. Bir mesai arkadaşım var, adı Tuğrul Özöğretmen; babası lisedeyken öğretmenimdi, pek severdim. Tuğrul da benim gibi içmeyi pek severdi ya üç çocuk büyüttüğü için bütçesi sık içmesine el vermezdi. Arada bir ben davet ederdim, ısmarlardım. Sevinirdi. Masaya oturduğu andan kalktığı ana kadar beş yüz kere teşekkür ederdi. Hoş sohbetti de... İçkisini yudum yudum içer, benim kadeh boşalmadan bitirmezdi. Benim kadehle beraber onunkini de doldurdum mu güller açar, hoş sohbetini keyifle sürdürürdü. Onun gibi beleşçiye canım kurban! Gani Bey öyle biri değildi ki!

Gani Bey öyle sıradan biri de değildi. Çalıştığım iş yerinde benim müdürümdü. Ben de hırslı bir memurdum, terfi etmeye çalışıyordum; ama ve lakin terfi etmek için hırs değil, torpil geçerli akçeydi. Huyum kurusun, akşamları iş çıkışı meyhaneye uğrar, yarım şişe rakıyı iyi eder, sonra eve giderdim. Yani içmeyi severdim. Duydum ki, bizim Gani Bey de arada bir içermiş. "Hah," dedim, "torpili buldum. Gani Beye dört başı mamur bir ziyafet çekersem benim iş olur."

Davet erttiğimde ikiletmedi bile. Şehrin en pahalı içkili lokantasında masayı baştan sona donattırıp bir güzel ağırladım onu; araya benim terfi işini sıkıştırmayı da ihmal etmedim tabii ki... Lafımı ısrar etmeye bırakmadan, "derdin o olsun, hallederiz, kolay!" deyip susturdu.

Ne var ki, sonradan kulağının üstüne yatıp halletmedi işimi. "Hele bir ziyafet daha çekip, bizim iş ne oldu, diye sorayım," dedim; davet ettim. Sanki bu daveti bekliyormuş gibi seve seve kabul etti. Yine masayı baştan sona donattırıp bir güzel ağırladım onu; arada, "benim terfi işim ne oldu müdürüm?" diye sormayı da ihmal etmedim tabii ki... Sorumu ikiletmeden, "hiç merak etme sen, halledeceğim!" deyip susturdu.

Suskunluk iş yerinde de devam etti, benim terfiyle ilgili bir gelişme olmadı. O süreçte onuncu, yirminci ziyafetleri de çıkarttım aradan. Ziyafet verdiğim yerler de git gide sınıf küçülttü mecburen, en sonunda

üçüncü sınıf meyhanelere kadar düşmüştük. Her defasında, "hallederiz... kolay..." denilip baştan savuluyordum. Her davette masada ne var ne yok, obur herif, hepsini yalayıp yutuyordu. Rakı mezesiz içilmez deyip ben yenilerini getirttikçe çok geçmeden onları da silip süpürüyordu. Bana da rakıyı yavan içmek kalıyordu.

Maaşın dışında kredi kartlarım da bu ziyafetlerle batmıştı. Kredi kartlarının geri ödemelerini ödeyemez duruma düştüğümde artık anlamıştım hiçbir şeyin halledilmeyeceğini. Zararın neresinden dönersen kardır, deyip terfi etmekten de, ziyafet çekmekten de vaz geçmiştim.

Bunu verdiğim en son ziyafette Gani beyin yüzüne de söyledim: "Yahu müdürüm, benim bu terfi işinin hallolacağı filan yok." Otura kalka iyice yüzgöz olmuştuk. Lafımı esirgemiordum.

O yine, "hallederiz, o iş kolay, hele sabret," demeye başladığında, "Yok," dedim, "istemiyorum terfi filan. Bir terfi ettireceksin diye ocağıma incir ağacı diktin yahu. Tamam, seni ağırlamak benim için onur verici bir şey, ama vallahi iflas ettim."

O, astarını yüzüne almış bir kere, umursadığı yok. "Bana iki kadeh rakı ısmarladığın için mi iflas ettin?" dedi.

"İki kadeh mi?" dedim. "İki kadeh rakının yanına yediğin mezeleri hesaba katarsak hesabı tutturamayız yahu! Meyhaneci, senin müdüre meze yetiştiremez oldum diye yakınmakta..."

Umursamadı. Pişkince, "mezeleri de meze olsa bari!" dedi. "Topal Kamil'in Mavi Köşe'ye götür bir kere de, meze nasıl olurmuş gözlerinle gör..."

Babalananarak, "yahu müdürüm, kötü mötü götürüyorsun hepsini maşallah!" diye söylendim. "O kadar kötüyse biraz az ye!"

"İyi kötü, mecburen yiyoruz," dedi, "daha lezzetlisi olsa onları yerim."

"Mavi Köşe meyhanesinde varmış ya!"

Alınmış gibi baktı. "Ben," dedi, "meyhaneye para harcamam. Dinen vacip değil."

"İyi de benim harcadığım da para değil mi?"

"Ben de onu diyorum işte," dedi, "Paranı madem harcıyorsun, iyi mezese olan bir yere götür beni.

Eskiden ne güzel, lüks restoranlarda ısmarlardın. Şuraya bak, içki içilecek yer mi burası allasen!"

"Ne yapalım, gücümüz böyle ucuz meyhanelere yeter oldu artık."

Omuzlarını silti. "Ben ha lüks yer, ha üçüncü sınıf yer, umursamam," dedi. "Sana yakışmıyor diye söyledim.

"A be müdürüm," dedim, "seni ağırlamaya para yetiştiremez olduğum için ucuz yerlere geliyorum."

"Şu söylediklerini bir duyan olsa ayıplar seni. Bu kadar laf edeceğine bilseydim, vallahi gelmezdim."

Kafam bozuldu. "Niçin ayıplasınlar ki!" diye çıkıştım.

"Niçini var mı," dedi, "iki kadeh rakı ısmarladın diye yapmadığın tafra kalmıyor. Çok ayıp, çok..."

"Yahu müdürüm, senin beleşçiliğin ayıp olmuyor da, benim sitemim mi ayıp oluyor? Asıl senin şu halin çok ayıp..."

"Bana niye ayıp olsun canım, kendimi zorla davet ettirmiyorum ya! Sen davet ediyorsun da geliyorum. Bir kere olsun zorla davet ettirdim mi kendimi?" diye sordu.

"Davet ettiysek, saygı duyduk da ettik zahir... Bundan gayri davet mavet etmem artık, bu son..."

"Madem öyle kalkalım artık," diyerek ayaklandı. "Evli evine, evi olmayan sıçan deliğine!"

Cevap yetiştirmeye çalışmadım. Hesabı ödedim. Kalktık. Arabayla kaldığı lojmanın önüne kadar götürüp evine uğurladım.

Onu küstürdüğümü düşünüyordum. Bu küslük nedeniyle iş yerinde kötü muameleye tabi olacağıma emindim. Olsun varsın, onu ikide bir meyhanelerde ağırlayıp ziyafet çekmekten kurtulmuştum ya, değerdı. Bir hafta boyunca ha bu gün, ha yarın, bir mazeret bulup durduk yerde beni fırçalar, diye bekledim. Yok, ne sesini duydum, ne de yüzünü gördüm; hiçbir kötü muamelesi olmadı.

İkinci haftanın ortalarına doğru personelden çağırıldılar. "Eyvah," dedim kendi kendime, "bu herif başıma bir çorap ördü galiba!" Öyle ya, personelden adamı çağırıldılar mı, illaki resmi bir muamele için çağırıldılar.

Personel şefinin yanına gidip, beni çağırılmışsınız, hayrola?" diye sordum.

"Hayırlı olsun!" dedi. "Servis şefliğine terfiin geldi."

Gösterdiği evrağı şaşkın halde teberrü edip, sevinçle Gani Beyin yanına koşturdum. Yaptığı bu iyilik için teşekkür etmek istiyordum. Beni masası önündeki koltuğa oturtup kahve ısmarladı.

"Hayırlı uğurlu olsun inşallah!" dedi. "Lakin unutmaman için söyleyim, bir sene boyunca geçici kadroyla çalışacaksın. Bir yılın sonunda kadronu onaylarsam kadrolu şef olacaksın. Biliyorsun, değil mi?"

Bilmiyordum. Gerçekten.

"Bunu akşam iş çıkışında konuşmamız gerek," dedim.

Güldü. "Öyle üçüncü sınıf yer olmasın ama, emi!" dedi.

Bir yıl boyunca asaletim onanınca kadar çekeceğim masraflar için acele arabamı satılığa çıkartmam gerekecekti.